

Bemærkninger til foranstaaende Lovforslag.

Lovgivningens Bestemmelser angaaende Foranstaltninger til Bekjæmpelse af smittomme Sygdomme, der opstaa i eller indføres i Riget, indskrænke sig, da de Bestemmelser, som til enkelte Tider have været givne i Anledning af enkelte særligt farlige Sygdomme, senere ere ophævede, og bortset fra Forskrifterne om veneriske Sygdomme i det væsentlige til den alene for Landet gjældende Forordning angaaende de fornødne Hjælpe midler til de blandt Almuen opkommende smittomme Sygdommes Helbredelse og at forekomme deres videre Udbredelse af 17de April 1782, jfr. Pl. 27de Mai 1808 § 5. De Forskrifter, som dette Lovbud, der efter sin Ordlyd finder Anvendelse, „naar nogen blandt Almuen paa Landet bliver syg, enten af Blodgang, Sprinkler eller nogen anden saadan farlig Sygdom, som udbreder sig videre iblandt Huset's Folt og saaledes erfares at være smittsom“, indeholde, gaa i Korthed ud paa, at Sygdomstilfældet skal anmeldes for Sognepræsten, som derefter skal indberette det til Fordegnssceieren, Amtmanden eller Bondens nærmeste Forsvar; at disse skulle lade Læge kalde, at Embedslægen, naar han efter anstillet Undersøgelse erfarer, at Sygdommen virkelig er farlig og anstiftende“ da bør efter bedste Indsigt føie de tjenstligste Anstalter til at hindre Smittens Udbredelse og til de Syges Helbredelse saavel ved Lægemedler, som ved særdeles Forskrifter passende til Stedets og Folkens Omstændigheder, i Henseende til Diæten, Renligheden, de Syges Afsondring osv.“, at det alvorligt betydes, at ingen Uvedkommende maa indfinde sig hos de Syge og at Sørgestuer forbydes og andre Sammenkomster i den befængte By paabødes indskrænke saa meget som muligt, hvorhos der gives særlige Regler angaaende Begravelserne. Til disse Foranstaltninger kan der, jfr. Fr. § 7, under nærmere Kontrol af høiere Myndighed føies Indspærring af den befængte Gaard eller By. De Udgifter, som medgaa til Lægernes Befordring og til de nødvendige Lægemedler, afholdes af Amtsrepartitionssonden.

Som anført, har der vel til visse Tider, da særdeles farlige Epidemier truede Landet, til Bekjæmpelse af disse været givet særlige mere indgaaende Forskrifter. Dette var saaledes for den asiatiske Koleras Vedkommende Tilfældet ved Fr. 19de Juni 1831 og for Børnekoppers Vedkommende ved Fr. 3. April 1810 § 11 ff, og Pl. 27de Mai 1808 §§ 1—4; men ligesom sidstnævnte Be-

stemmelse ophævedes ved Pl. 1ste Mai 1835, saaledes blev ogsaa Fr. 19de Juni 1831 sat ud af Kraft ved Fr. 8de August 1832, der af de i førstnævnte Forordning indeholdte Bestemmelser væsentlig kun opretholdt Forskrifterne om Sundhedskommissioner for Kjøbstæderne og Landet, men iøvrigt indskrænkte sig til at paalægge de nævnte Kommissioner at vise den største Opmærksomhed for Alt, hvad der staar i Forbindelse med Sundhedstilstanden og efter Omstændigheder for at bortførerne Alt, hvad der formedelst dets Indflydelse paa Luften i paakommende Tilfælde kunde bidrage til at befordre Kolerasygdommens Udbredelse, samt til at paalægge Øvrighederne i Forbindelse med Sundhedskommissioner og andre Vedkommende i Overensstemmelse med Grundsatningerne i Fr. 17de April 1782 og Fr. 3die April 1810 at føie de omhyggeligste Foranstaltninger saavel for at skaffe de Syge behørig Pleie som for at forebygge alt uforudsagt Samkvem. Sidstnævnte Forordning blev ved Pl. 19de Juni 1848 igjen sat i Kraft med nogle Modifikationer, af hvilke den væsentligste er den, at den Myndighed, som var tillagt de i Fr. § 1 anordnede Sundhedskommissioner, for Landdistrikternes Vedkommende i Genhold til Fr. 13de Aug. 1841 erklæredes for at være gaaet over til Sogneforstanderskaberne.

Det er altsaa i de nævnte tarvelige Bestemmelser, at man for Landets Vedkommende skal søge Anvisningen til og den fornødne Hjælp til Sværftættelsen af de Foranstaltninger, som udfordres til Bekjæmpelse af opstaaende Epidemier, selv de alvorligste og mest om sig gribende. At disse Bestemmelser, der ere givne under Forudsætninger om Forhold og Tilstande, som i Tidens Løb ere blevne ganske forandrede, i Anvendelsen ofte vise sig utilstrækkelige og i mangfoldige Henseender give Anledning til Tvivl, vil let kunne forstaaes, og naar Epidemierne hidtil over Hovedet have kunnet imødegaaes ved de Midler, som denne Lovgivning stiller til Raadighed, saa er det ogsaa kun, fordi der paa det givne Grundlag efter Haanden har uddannet sig en Praxis, der, tilbøieligt støttet paa analogisk Anvendelse, men iøvrigt i visse Retninger maasse uden tilstrækkelig Hjælp, har opstillet et System af Regler, hvorefter det afgjøres, i hvilke Tilfælde den offentlige Behandling af Sygdomme er tilstedelig og til hvilket Omfang den Hjælp, som derigennem ydes, kan udstrækkes. Saaledes som Praxis for Tiden er, beror det paa Amtmanden,